

Sygn. akt II KZ 19/20

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

SSN Jerzy Grubba

w sprawie z wniosku **R. B.** poprzednio **F.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 lipca 2020 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 3 czerwca 2020 r., sygn. akt II KO 24/20

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł

utrzymać zaskarżone postanowienie w mocy.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. Sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania niepochodzącego od prokuratora, adwokata lub radcy prawnego, bez wzywania do usunięcia braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

W rozważanej sprawie R. B. poprzednio F. sporządził wniosek o wznowienie postępowania osobiście. Sąd Najwyższy uznał, że nie zachodzi potrzeba wzywania

wnioskodawcy o uzupełnienie braków formalnych przez sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie postępowania przed obrońcą będącego adwokatem bądź radcą prawnym i uiszczenie opłaty sądowej w wysokości 150 złotych i zaskarżonym postanowieniem z dnia 3 czerwca 2020 r. odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności. W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że:

- pismo skazanego nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, iż w sprawie miały miejsce okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania ujęte w art. 540 § 1 – 3 k.p.k.;
- wniosek skazanego jest kolejnym wnioskiem o wznowienie postępowania w tej samej sprawie; wyznaczony skazanemu obrońca z urzędu złożył wniosek o wznowienie, który został oddalony postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2020 r., II KO 64/19;
- w osobistym wniosku o wznowienie postępowania skazany przywołuje argumentację, które legła u podstaw wniosku oddalonego w dniu 15 stycznia 2020 r., co w konsekwencji powoduje, że nowy wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w stopniu oczywistym.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2020 r. zaskarżone zostało zażaleniem wniesionym przez R.B.. Skarżący zarzucił, że:

- pogwałcone zostało jego konstytucyjne prawo do sądu,
- został skazany przez „komunistycznego” sędziego, który otrzymał nominację w 1985 r., który „być może był konfidentem lub skazywał opozycjonistów”, a nadto był współpracownikiem UB;
- dziwnym zbiegiem okoliczności pokrzywdzony w sprawie i sędzia wydający zaskarżone postanowienie noszą nazwisko „B.”;
- zakwestionował ocenę zeznań świadka A. A. i opinię biegłych psychiatrów.

W konsekwencji tych zarzutów skarżący domagał się „wznowienia procesu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne, ponieważ nie zawiera żadnych argumentów godzących w podstawy faktyczne i prawne zaskarżonego postanowienia.

Zarzut, iż odmowa przyjęcia wniosku pozbawia skarżącego prawa do sądu wiąże się z całkowitym niezrozumieniem instytucji wznowienia postępowania i

pozostaje w sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania. Wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia służącym od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie sądowe. Wnioskodawca został skazany w dwuinstancyjnym procesie w postępowaniu przed sądami powszechnymi, co realizowało jego konstytucyjne prawo do sądu. Postępowanie w sprawie wniosku o wznowienie postępowania jest sformalizowane, a nadto przepis art. 545 § 3 k.p.k. pozwala na odmowę przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności. Decyzję w tej mierze podejmuje sąd, a wydane orzeczenie poddawane jest kontroli instancyjnej przez sąd orzekający w składzie trzech sędziów. Zatem i w tym aspekcie prawo wnioskodawcy do sądu jest zachowane.

Przechodząc do innych zarzutów zażalenia wskazać trzeba, że są one równie nietrafne. Dotyczy to w szczególności kwestii związanych z przebiegiem procesu w postępowaniu przed sądem powszechnym oraz oceny przeprowadzonych przez sąd dowodów. Jak trafnie zauważono w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, kwestie te były przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w sprawie II KO 64/19, w której oddalono wniosek o wznowienie postępowania wniesiony przez obrońcę skazanego.

Pozostałe twierdzenia skarżącego mają charakter insynuacji, pomówień i zniewag w odniesieniu do sędziego sądu powszechnego i nie pozostają w jakimkolwiek związku z podstawami wznowieniowymi. Podobnie rzecz się ma z supozycją, że nie jest zbiegiem okoliczności, że pokrzywdzony oraz sędzia rozpoznający sprawę w Sądzie Najwyższym noszą to samo nazwisko (skarżący nawet nie próbuje rozwinąć tej kwestii i ogranicza się do insynuacji, że zaistniały zbieg okoliczności jest „dziwny”).

Kierując się powyższym orzeczono, jak w dyspozytywnej części postanowienia.

